

Arrest

nr. 86 037 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de beslissing van 2 maart.2011 in te trekken en werd op 2 maart 2012 een nieuwe beslissing genomen tot het ongegrond verklaren van de vierde aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die was ingediend op 23 oktober 2009. Dit is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk, doch ongegrond is.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198,769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat zij samen met haar moeder en zuster reeds 7 jaar op het Belgisch grondgebied zou verblijven, echter legt zij geen bewijzen voor die deze loutere bewering kunnen staven. Uit de grondige studie van haar administratief dossier blijkt dat zij op 21.07.2003 in België is aangekomen, maar uit de studie van haar administratief dossier blijkt eveneens dat op 13.09.2008 en 18.11.2008 de politie van Turnhout heeft vastgesteld dat betrokkene niet bij haar moeder en zuster op het opgegeven adres verbleef en uit de in- en uitreisstempels van het paspoort dat betrokkene heeft voorgelegd bij de stad Antwerpen, blijkt dat zij naar Israël, Duitsland en Zwitserland gereisd is in de loop van 2009. Bijgevolg kan dit element niet weerhouden worden voor regularisatie.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat zij volgens attesten van 0808.2005 en 21.03.2005 sinds 01.09.2004 ingeschreven was in het Centrum voor Deeltijds Onderwijs KTA Merode te Turnhout en ook goed Nederlands spreekt (wat de getuigenverklaringen voorgelegd in de aanvraag 9bis van 29.08.2007 ook bevestigen) zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Hierbij dient opgemerkt te worden dat op 10.10.2003 het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen het verblijf aan de moeder van betrokkene en haar toen minderjarige dochters geweigerd werd en zij bijgevolg het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.08.2003 dienden op te volgen. Betrokkenen hebben dit echter niet gedaan. De integratie van verzoekster is aldus te wijten aan haar eigen houding en heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending art. 9 BIS Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De bestreden beslissing is gedateerd 02.04.2012 en wordt gemotiveerd door te stellen dat: geen bewijs voorligt dat de zuster en moeder van verzoekster als sedert 7 jaar in België verblijven. in 2003 bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend aan de moeder van verzoekster en haar toen minderjarige kinderen werd betekend, en zij er voor opteerden hier geen gevolg aan te verlenen. De ingeroepen integratie vond plaats in illegaal verblijf en kan niet in aanmerking genomen worden. Er werd besloten: Dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval aangezien het besluit zoals hoger geformuleerd geenszins kan afgeleid worden uit de aangehaalde motieven. Dat verwerende partij immers nooit correct de toepassingsmogelijkheid van alle criteria zoals vervat in de instructie 19.07.2009 heeft onderzocht, meer specifiek het criterium 2.8. Dit criterium voorziet in een regularisatie voor families met kinderen die op zijn minst sedert 1 september 2007 naar school gaan en die op zijn minst al vijf jaar in België aanwezig zijn op het grondgebied vanaf de indiening van de eerste asielaanvraag en dit op voorwaarde dat de asielpprocedure meer dan één jaar heeft geduurd. Door verwerende partij wordt nu volledig onterecht opgeworpen dat verzoekster niet zou bewijzen dat haar moeder en zus 7 jaar in België hebben verbleven. Door verwerende partij werd echter in het verleden nooit betwist dat beide hier ononderbroken 7 jaar verbleven en werd aanvaard dat dit criterium toepasselijk is én voor de moeder van verzoekster én voor de zus van verzoekster. Verwerende partij kan thans niet terugkomen op deze positieve beslissingen van zo wel de moeder als de zus van verzoekster, dewelke zijn gebaseerd op meer dan 5 jaar ononderbroken verblijf. Dat voor wat betreft verzoekster er werd gesteld dat dit criterium niet toepasselijk zou zijn voor verzoekster omwille van het feit dat zij er in haren hoofde geen sprake zou

zijn van een ononderbroken verblijf van vijf jaar. Verzoekster kan zich niet verzoenen met deze al te strikte interpretatie van het voor melde criterium. Er werd door de wetgever expliciet gesteld dat de familie een ononderbroken familie in België diende te hebben, en dus niet elk familielid afzonderlijk. In casu kan niet ernstig betwist worden dat de familie van verzoekster gedurende meer dan 5 jaar ononderbroken verblijf heeft gehouden in België aangezien zowel de moeder als de zus op deze basis door verwerende partij zijn geregulariseerd geworden. Verzoekster is steeds ononderbroken deel blijven uitmaken van deze familie. Wel is het zo dat zij op een bepaald ogenblik naar het buitenland is gereisd en dit ingevolge de ernstige medische problemen in hoofde van haar vader te Israël en meer specifiek naar aanleiding van zijn ziekte, en later zijn overlijden en de afwikkeling van zijn nalatenschap. Deze zeer tijdelijke verblijven in het buitenland beletten niet dat de familie ononderbroken in België is gebleven en de familie als geheel aanspraak dient te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8. Dat gelet op hetgeen voorafgaat het duidelijk is dat er geenszins een afdoende motivering wordt gegeven in de bestreden beslissing waarom verzoekster niet zou kunnen geregulariseerd worden op basis van het criterium 2.8 als lid van een familie die aan alle voorwaarden van het voormelde criterium. Dat de motivering in de hier bestreden beslissing dan ook totaal niet draagkrachtig is en zekerlijk niet het besluit kan verantwoorden dat verzoekers voor geen enkel criterium in aanmerking komen. Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheid en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.”

2.1.2. Verzoekster betoogt dat *“de verwerende partij nooit correct de toepassingsmogelijkheid van alle criteria zoals vervat in de instructie 19.07.2009 heeft onderzocht, meer specifiek het criterium 2.8.”* Dit criterium zou, aldus verzoekster, *“voorzien in een regularisatie voor families met kinderen die op zijn minst sedert 1 september 2007 naar school gaan (...)”*.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar kritiek meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris de vernietigde instructie diende toe te passen.

De instructie werd vernietigd gelet op haar strijdigheid met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De Raad verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009, waarbij de instructie werd vernietigd omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Dit vernietigingsarrest heeft werking *erga omnes*, zodat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de vernietigde instructie.

Verzoekster betoogt dat *“door de verwerende partij wordt nu volledig onterecht opgeworpen dat verzoekster niet zou bewijzen dat haar moeder en zus 7 jaar in België hebben verbleven.”*

De bestreden beslissing motiveert: *“Uit de grondige studie van haar administratief dossier blijkt dat zij op 21.07.2003 in België is aangekomen, maar uit de studie van haar administratief dossier blijkt eveneens dat op 13.09.2008 en 18.11.2008 de politie van Turnhout heeft vastgesteld dat betrokkene niet bij haar moeder en zuster op het opgegeven adres verbleef en uit de in- en uitreisstempels van het paspoort dat betrokkene heeft voorgelegd bij de stad Antwerpen, blijkt dat zij naar Israël, Duitsland en Zwitserland gereisd is in de loop van 2009.”*

Het is niet kennelijk onredelijk om verzoeksters beweerd langdurig verblijf niet in aanmerking te nemen om haar de gunst van de regularisatie toe te staan, nu uit voornoemd motief blijkt dat dit verblijf niet ononderbroken was. Verzoekster betwist overigens niet dat haar verblijf niet ononderbroken was. Er is dan ook geen sprake van het *“terugkomen op positieve beslissingen”* zoals verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde ooit heeft aanvaard dat verzoekster reeds zeven jaar ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijft.

De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk en houdt geen schending in van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens werd de beslissing met draagkrachtige motieven omkleed.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending art. 9 BIS Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’État de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval aangezien het besluit dat verzoekster niet kan geregulariseerd worden geenszins kan afgeleid worden uit de aangehaalde motieven. Dat verwerende partij immers nooit alle toepassingsmogelijkheden van alle criteria zoals vervat in de instructie 19.07.2009 heeft onderzocht, en meer specifiek alleszins niet het toepassingsgebied van het criterium 1.2. Dat door verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 02.04.2012 in gene mate wordt onderzocht of verzoekster voldoet aan het hierboven vermelde criterium, weze een onredelijk lange asielpcedure (met inbegrip van RVS en/of regularisatieprocedure van meer dan 5 jaar hetzij 4 jaar (indien familie met schoolgaande kinderen). Dat verzoekster sedert juli 2003 de hangende procedure van haar moeder en zus vervoegde en haar opeenvolgende procedures langer dan 4 jaar duurden. Dat verzoekster deel uitmaakte van een gezin met schoolgaande kinderen en net zo als haar moeder en zus dient op deze basis geregulariseerd te kunnen worden. Dat er minstens sprake is van een humanitaire situatie die aanleiding dient te geven tot regularisatie in het licht van art. 8 EVRM, en het een onmenselijke behandeling uit maakt om verzoekster, thans van haar moeder & zuster te gaan wegtrekken ondanks het feit dat deze ondertussen onbeperkt verblijf hebben, en verzoekster ook op het zelfde adres, onder één dak met hen woont. Dat minstens op basis van redenen van gezinshereniging en het recht op een familieleven, verzoekster aanspraak kan maken op een regularisatie van haar verblijf. Dat ten onrechte met geen woord wordt gerept in de bestreden beslissing over het verblijfsrecht van onbepaalde duur én van de moeder én van de zus van verzoekster, waarmee zij één gezin vormt. Dat overeenkomstig art. 9 BIS VW en art. 8 EVRM dient aanvaard te worden dat verzoekster aanspraak kan maken op regularisatie verblijf. Dat er geen afdoende redenen voorliggen om de situatie van verzoekster anders te behandelen dan deze van haar moeder en haar zus waarmee zij steeds een gezin heeft gevormd en nog vormt.”

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar kritiek meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de vernietigde instructie diende toe te passen.

De instructie werd vernietigd gelet op haar strijdigheid met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009, waarbij de instructie werd vernietigd omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Dit vernietigingsarrest heeft werking *erga omnes*, zodat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de vernietigde instructie.

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft.

In casu voert de verzoekende partij aan: “Dat verzoekster deel uitmaakte van een gezin met schoolgaande kinderen en net zo als haar moeder en zus dient op deze basis geregulariseerd te kunnen worden. Dat er minstens sprake is van een humanitaire situatie die aanleiding dient te geven tot regularisatie in het licht van art. 8 EVRM, en het een onmenselijke behandeling uit maakt om verzoekster, thans van haar moeder & zuster te gaan wegtrekken ondanks het feit dat deze ondertussen onbepaald verblijf hebben, en verzoekster ook op het zelfde adres, onder één dak met hen woont. Dat minstens op basis van redenen van gezinshereniging en het recht op een familieleven, verzoekster aanspraak kan maken op een regularisatie van haar verblijf. Dat ten onrechte met geen woord wordt gerept in de bestreden beslissing over het verblijfsrecht van onbepaalde duur én van de moeder én van de zus van verzoekster, waarmee zij één gezin vormt.”

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven dient te worden nagegaan of er elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster zowel in 2008 als in 2009 niet verbleef bij haar moeder en zuster.

Op grond van het voorgaande moet worden besloten dat er geen gezinsleven bestaat tussen de verzoekende partij en haar moeder en zus. Dat overigens verzoekster geen hinderpalen aanvoert voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders, zodat op België niet de positieve verplichting rust om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC